

„Saulės delnė“

Švėkšnos „Saulės“ gimnazijos laikraštis

2011-2012 m.m. balandis

Kartą keliautojas rado molio gabalą, kuris taip kvėpėjo, kad nuostabus aromatas pripildė visus namus. - Kas toks esi? – paklausė keleivis. – Ar perlas iš Samarkando, sukietėjęs nardo tepalas, ar kita brangi kvapioji medžiaga?

- Ne, esu paprasčiausias molio gabalas.

– Bet kaip gali taip nuostabiai kvėpėti?

– Bičiuli, išduosiu tau savo paslaptį: visą laiką gyvenau šalia rožės.

(Persų pasakojimas)

Ar aš priklausomas nuo kompiuterio?

Pirmas dalykas, kurį dauguma paauglių padaro grįžę namo iš mokyklos – įsijungia kompiuterį. Pažįstu žmonių, kurie, grįžę namo, pirma įsijungia kompiuterį, o tik po to nusiauna batus. Turbūt vien mūsų mokykloje rastume nemažą skaičių vaikų, kurie naktimis žaidžia kompiuterinius žaidimus, iki išnaktų naršo internete ir tiesiog „sėdi“ socialiniuose tinklapiuose.

Ar tai normalu? Mokslininkai laiko tai liga, deja, mūsų visuomenė, bent jau kol kas, į tai rimtai nežiūri. O aš vis dažniau suprantu, kad tai tiesiog laiko eikvojimas, per kurį galėtume nuveikti labai daug. Deja, ir pas mane namie kompiuteris įjungtas beveik visada, kai aš namie, ir ruošiant namų darbus jis tikrąją to žodžio prasme „vilioja“ atsitraukti nuo mokslų ir pasitikrinti, tarkime, elektroninį paštą. Ir taip kas 15 – 20 minučių. Tad rašau apie tai, kas, mano manymu, tikrai ne man vienai aktualu.

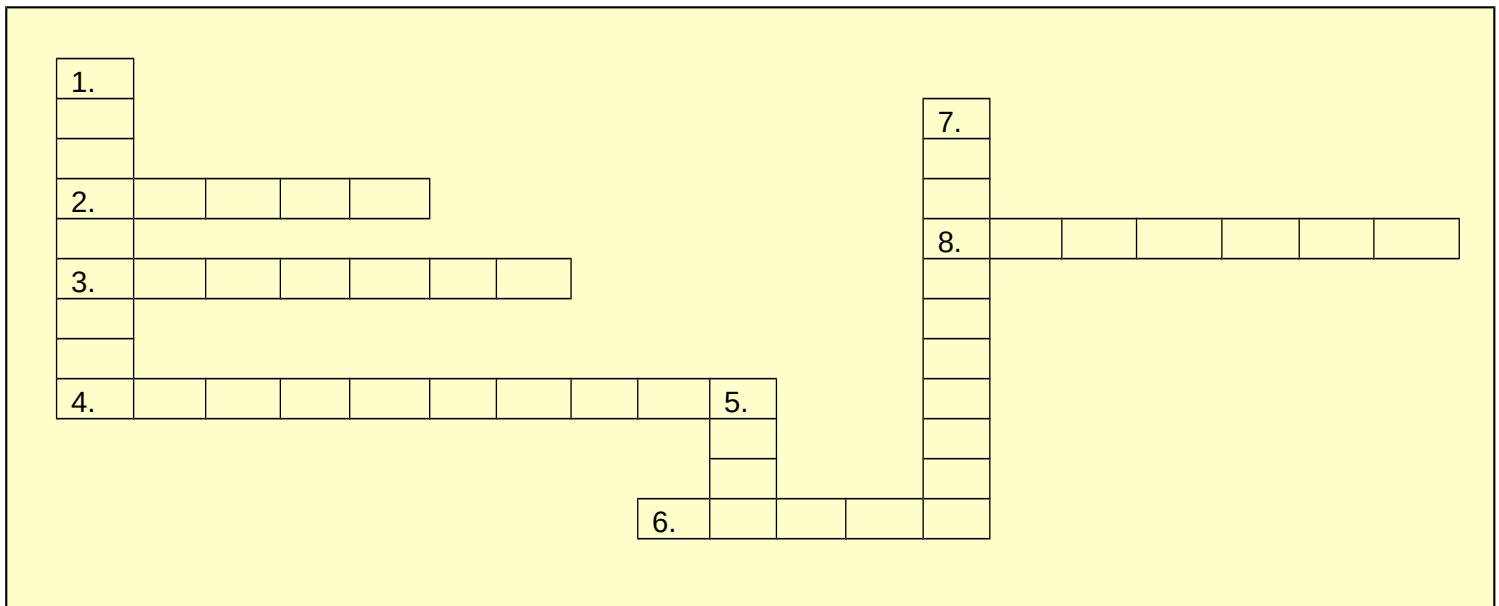
Visų pirma, tame pačiame priklausomybės sukeliančiame internete nusprendžiau paieškoti kokios nors informacijos apie tai. Visagalis, visaižinis „Wikipedia“ man pateikė tokį priklausomybės nuo kompiuterio apibrėžimą:

Priklausomybė nuo kompiuterio – liguistas poreikis kasdien (kiek įmanoma dažniau, dažniausiai valandų valandas) leisti laiką prie kompiuterio. Priklausomybė nuo kompiuterio yra panaši į priklausomybę nuo interneto bei internetinių žaidimų ir sunkiai nuo jų atskiriama. Kartu su šiomis ypatingomis formomis priklausomybė nuo kompiuterio yra viena iš priklausomybių nuo žiniasklaidos.

O dabar kiekvienas perskaitęs šitą apibrėžimą susimąstykite: kaip dažnai mes sėdime priešais kompiuterio monitorių? Esu įsitikinusi, kad dauguma, įskaitant ir mane, atsakytų – kasdien. Kiek laiko mes praleidžiame prie kompiuterio per dieną? Tikrai ne 20 ar 30 minučių. Vien „Facebook‘e“ praleidžiame po valandą, dvi ir daugiau. Ir čia aš konstatavau sau diagnozę – aš priklausoma nuo kompiuterio. Tačiau perskaičiusi apie šios priklausomybės simptomus, šiek tiek nurimau – nėra dar taip blogai. (Kas susidomėjo, manau, tikrai juos paskaitys ir įvertins savo priklausomybės lygį.)

Nukelta į 2 p.

Pavasario kryžiažodis

Kryžiažodžio klausimai – 4 puslapyje.

Sudarė Justė Černiauskaitė ir Ieva Daučytė

Atkelta iš 1 p.

Ar aš priklausomas nuo kompiuterio?

O baisiausia tai, kad mokslo reikmėms ar ieškodami informacijos namų darbams, praleidžiame gal tik trečdalį viso to laiko, kurį surija internetas. Kiti du trečdaliai mūsų brangaus laiko atitenka nuotraukų žiūrėjimui, komentarų rašymui ir tūkstančiams „like“ mygtuko paspaudimų tame pačiame, jau minėtame „Facebook“e“, kvailų (na, sutinku, kartais iš tiesų juokingų) vaizdo įrašų žiūrėjimui ir platinimui „Youtube.com“ tinklapyje ir pokalbiams su draugais ir nepažįstamaisiais „Skype“.

Negi mes, jauni ir energingi, nerastume kitos veiklos? Juk su draugais 100 kartų smagiau bendrauti realybėje nei virtualioje erdvėje. Komplimentą daug smagiau išgirsti iš draugo lūpų, nei perskaityti komentarą po nuotrauka. O ir tuos vaizdo įrašus būtų daug smagiau patiems filmuoti, nei iš kitų juoktis.

Tiems, kurie vis dar nerimtai žiūri į šią vis didėjančią problemą, vertėtų žinoti, kad nuolatinis sėdėjimas prie kompiuterio, lygiai taip kaip ir kitos priklausomybės, gali sukelti sveikatos ir socialinių problemų. Žmogus, išstisęs valandas praleidžiantis prie kompiuterio, nebesusivokia realybėje, painioja dieną su naktimi, praranda socialinius ryšius, jam pasidaro sunku atsipalaiduoti. Apie poveikį regėjimui ir laikysenai kalbėti turbūt net nereikia. O mokslininkų atlikti tyrimai rodo, kad ši priklausomybė gali turėti panašų poveikį žmogaus smegenims kaip ir alkoholizmas.

Nerekomenduoju visiškai atsisakyti kompiuterio, bet iki minimumo sumažinti laiką, praleidžiamą prie kompiuterio, manau, būtų naudinga kiekvienam iš mūsų. Atėjo pavasaris, oras vis geresnis, saulė vis dažniau pasirodo už lango, tad palikime kompiuterius ramybėje ir nuveikim ką nors įdomaus ir naudingo!

Akvilė PALDAUSKAITĖ,
laikraščio „Saulės delnė“ korespondentė, pasiryžusi
gelbėti nuo priklausomybės kompiuteriui

Šimtadienio tradicijos

Kaip tikrame pragare...

Abiturientai pasižadėjo atgauti už nuodėmes

Šimtadienis – šventė, kai prieš didįjį egzaminų maratoną norima pabūti kartu, nuoširdžiai pabendrauti su mokytojais ir bendraklasiais. Kiekvienoje mokykloje Šimtadienio tradicijos skirtingos, bet visur abiturientų noras panašus: prisiminti, kas per dvylika metų išgyventa ir patirta būnant kartu.

Mūsų mokykloje pirmasis Šimtadienis buvo surengtas 1979 m. mokytojų Irutės Misevičiūtės ir Elvyros Rimkienės dėka. Jų auklėtiniai, tuometiniai dešimtokai (tais laikais buvo tik vienuolika klasių), surengė jį L laidai. „Nebuvo jokios mokyklinės šventės, todėl su mokytoja Elvyra nusprendėme ką nors įdomaus sugalvoti. Pirmąjį Šimtadienį suorganizuoti buvo tikrai labai sunku“, - sakė I. Misevičiūtė.

Šio renginio tradicijos: kaklaskarių ir pusatestačių teikimas abiturientams ir įvairių užduočių, „egzaminų“, išbandymų organizavimas renginio metu. Dešimtokai prisigalvodavo kuo įvairiausių ir įdomiausių užduočių. Viena iš pirmųjų Šimtadienio organizatorių prisimena vieną užduotį: „Mokinys būdavo pasodinamas greta veidrodžio ir į jį žiūrėdamas turėjo save nupiešti.“ Vėliau vykdavo vaišės ir diskoteka. Vakaras buvo uždaras, todėl dalyvauti galėjo keletas mokyklos atstovų, mokytojai, tėvai ir, žinoma, patys abiturientai.

Kaip matote, ši šventė turi senas tradicijas, kurios metai iš metų tik nežymiai kinta. Yra sakoma: „Keičiasi laikai, bet ne tradicijos.“ Žinoma, kai kas yra pasikeitę: nebėra didelių vaišių ir diskotekų po Šimtadienio mokykloje. Abiturientai vyksta švęsti kitur. Vienuoliktokai, kurdami linksmąją dalį, visada sugalvoja naują temą, pvz.: abiturientų apdovanojimai ar jų „nuodėmės“ paskelbiamos viešai. Kaklaskarės ir pusatestačiai liko. Jų turbūt niekada niekas nepakeis. Abiturientai dar gauna 100 dienų kalendorius. Tai šventė, turinti galias tradicijas ir papročius, kuriuos būtų sunku pakeisti.

Šimtadienis abiturientams yra ne tik linksma pramoga, bet ir priminimas apie artėjančius egzaminus, na, o vienuoliktokams – tikrai rimtas iššūkis.

Monika JASINSKAITĖ

Šių metų vasario 24 dieną trisdešimt trečius metus iš eilės Švėkšnos „Saulės“ gimnazijoje vyko Šimtadienis. Šia proga, likus šimtui dienų iki egzaminų, vienuoliktokai kasmet surengia šventę abiturientams. Šiųmetinio Šimtadienio tema buvo „Nuodėmių šimtukas“. Ryte dvyliktokai mokyklos koridoriuose lakstė apsirengę lyg maži vaikai, o vakare pasipuošę buvo laukiami aktų salėje.

Iš pradžių susirinkusiems dvyliktokams vienuoliktokai priminė gyvenimo tiesas, o vėliau prasidėjo tikros linksmybės. Renginio vedėjai ir scenoje už širmos pasislėpęs „velnias“ kvietė atskirai po vieną ar po du dvyliktokus ir žiūrovams pristatė jų nuodėmes.

Abiturientai turėjo išsamiau papasakoti apie savo padarytą nuodėmę ir pasirašytinai privalėjo pasižadėti, kad per 100 dienų nuodėmę išpirks. Vakaro žvaigždėmis trumpam buvo tapę trys vaikinai, kurie vedėjų prašomi sutiko gyvai atlikti savo mėgstamą dainą – taip jie išpirko savo nuodėmes. Žiūrovams tai labai patiko, jie liko sužavėti.

Abiturientai gavo obuolių statulėles, simbolizuojančias jų nuodėmes, bei buvo apdovanoti tradicija tapusiomis jų laidą žymintiomis skarelėmis.

Dvyliktokai ėjo fotografuotis su jiems obuolius įteikusiai vienuoliktokais. Abiturientai padėjo vienuoliktokams už linksmą vakarą ir atliko jiems dainą, o vėliau išvyko švęsti Šimtadienio.

Samanta RIMKUTĖ

Pavasario kryžiažodis

1. *Stiklinis namelis daržovėms auginti.*
2. *Be jos sunku įsivaizduoti Moters dieną.*
3. *Jie kovo 25 d. grįžta iš šiltųjų kraštų.*
4. *Pirmoji pavasario gėlė.*
5. *Bėga iš klevų ir beržų.*
6. *Kokią dieną minime pirmąjį gegužės sekmadienį?*
7. *Momentas, kai dienos ir nakties trukmė yra vienoda.*
8. *Iš medžio padarytas namelis paukščiams.*

Perpildyti šaldytuvai ir paniurę valgytojai

Nepaisant krizės, mūsų maisto atsargos parduotuvėse beribės, šaldytuvuose – taip pat. Deja, tai mūsų visai nedžiugina: net ir turėdami pakankamai maisto mes esame paniurę ir viskuo nepatenkinti. Afrikoje ir alkani žmonės kartais laimingesni. Vertėtų susimąstyti, ar verta pirkti tiek daug maisto, jei vėliau tenka nė neparagavus ir susiraukus visko atsikratyti.

Europos Sąjungos valstybės yra gerai aprūpintos maisto produkcija, parduotuvių lentynos linksta nuo privežtų užsieniškų ir vietinių produktų, vyksta dažnos akcijos, kurios vilioja pirkėjus pirkti dar daugiau nereikalingų produktų, tačiau net ir turėdamas tris sausakimšus nuo maisto šaldytuvus žmogus nėra laimingas.

Visai kitas scenarijus parašytas trečiųjų pasaulio šalių popieruose. Didžiausias badas kankina Afrikos valstybes, jos apima beveik ketvirtadalį pasaulio badaujančiųjų, čia kasdien nuo bado miršta tūkstančiai žmonių. Bado priežastys yra įvairios, tokios kaip spartus gyventojų daugėjimas, atsilikęs ekonomiškai silpnų šalių priaugis, nepalankių gamtos sąlygų įtaka žemės ūkiui, stiprių šalių vyravimas žemės ūkio produkcijos prekyboje ir kt.

Lyginant lietuvių ir afrikiečių gyvenimą tikrai atrodo, kad lietuvaičiai turi bent vieną iš milijono priežasčių džiaugtis – jie turi maisto, yra sotūs, o Afrikos šalių gyventojai net neturėdami pakankamai maisto, kad išgyventų, iš paskutinių jėgų stengiasi džiaugtis tuo, kad gali bent grūdelį įsidėti į burną, apie saldainį net nėra kalbos. Tačiau išlepusiems maisto valgytojams yra sunku džiaugtis tuo, ką randa šaldytuve, net jei tai torto gabalas ar marinuotų agurkėlių stiklainis.

Visi žinome, kad maistas – tai palaima. Tačiau žmonės vis tiek yra linkę pirkti daugiau, nei jiems reikia. Šį požiūrį pirkėjams įskiepijo reklamos, skelbiančios didžiausias nuolaidas ar įvairius pasiūlymus. Taigi, iš to galime daryti išvadą, kad žmonės per daug tiki reklamomis ir nemoka atsirinkti jiems reikalingų produktų.

Samanta RIMKUTĖ, „Saulės delne“ korespondentė, paskatinta parašyti šį straipsnį kūrybinių darbų konkurso jauniems žurnalistams „Kitoks požiūris į maistą: sveika tau ir aplinkai“.
O ką apie tai manote Jūs?

Mūsų adresas:
Laikraštis „Saulės delne“,
Švėkšnos „Saulės“ gimnazija,
Švėkšna, Sodo g. 1, Šilutės r.
El. p. saulsdelne@gmail.com
Laukiame laiškų, straipsnių,
atsiliepimų.

Laikraštį parengė Švėkšnos „Saulės“ gimnazijos žurnalistų būrelis:
Akvilė Paldauskaitė, Justė Černiauskaitė, Arina Gaisrytė, Ieva Daučytė,
Viktorija Norkutė, Živilė Nausėdaitė, Gintarė Račkauskaitė,
Monika Jasinskaitė, Samanta Rimkutė, mokytoja Rasvita Kundrotaitė.
Dėkojame respondentams, nuotraukų autoriams ir visiems kitiems,
prisidėjusiems prie laikraščio leidybos.